

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 5 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою пошт. в краю 70 м; за границею разом з оплатою пошт. 120 марок, поодинокі число 9 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль, вул. Костюшки ч. 3.

Оголошення: 15 м, за один петитивний рядок або його місце. — Дрібні оголошення по 2 м від слова. — Хто шукає праці, платить по 1 м від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно. Оповістки товариств платяться по 1 м від слова.

політично-економічний орган.

Аптика під „Звіздою“
— ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО —

управитель
магістер Кароль Візель
— вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При аптиці ДРОГЕРІЯ.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□

НАРОДНИЙ БАЗАР

стovar. зареєстр. з обмеж. порукою

В ПЕРЕМИШЛІ — В НАРОДНІМ ДОМІ

веде книгарню і антикварню, склав паперу шкільних та канцелярських приборів і пр. Приймає в члени, уділ 50 М. Вкладки опрочентовує 4% від ста.

На порозі Нового Року.

І ще один рік надлюдських змагань і жертв... Жертв, з під серця вирваних жертв, і змагань на шляху до здійснення величної мрії сучасного покоління: зєдинення українських земель в Соборній Українській Державі. Зустрічали ми його з запертим духом і жахом за наше завтра. Цеж було після падолистого розвалу. Українська Армія, здєсяткована пошесними недугами в неколколітнім чотирикутнику смерті, окружена з усіх боків історичними ворогами, відірвана від світа, вийшла з гри яко мілітарна сила. І останки ратувалися з рідного пожарища розпучливими актами: Наддніпрянські частини опинилися після потайних розмов Петлюри з Варшавою в польських обіймах, перед якими ще недавно боронилися з мечем в руці, — а Галицька Армія пішла в непевну мандрівку між Сциллою і Харибдою, між большевиками з права і з ліва, пильно зберігаючи свій ідеал: неподільності і незалежності України, судорожно зберігаючи свою мрію про побідний поворот на рідні, кровю накіпті галицькі облоги. Зривається питання: хто завинив у сьому розвалі? Чи тільки Петлюра зі своїми Мартосом-Мазепівськими міністерствами? Міністерствами, що радше нагадували підпольні клуби, як начальну управу молоді держави, яка повстала мов фенікс з небуття і станула перед стіною важких труднощів і епохальних завдань.

Тепер, з перспективи року наглядно бачиться, що причина болючого розвалу з кінця 1919 р. лежить в сумерках довговікової неволі українського народу, неволі, що в двох окремих тюрмах звихала душу народу, розбитого насильно кордоном. Щойно на великому пожаріщі Сходу ця душа виздоровлювала, щойно на риках вавилонських Марко Проклятий зачав змивати зі свого чола п'ятно Брюховецьких і Тетерів.

Рік 1920 приніс нам ще один тяжкий удар: знесення Галицької Армії яко боевої одиниці на рідній землі і запроторення її в польських таборах полонених, — та змарнування великої суми енергії зі світляної скарбниці новопробудженої національної свідомості Наддніпрянщини в Петлюрівській комбінації з Варшавою.

Одначе цей удар був тільки дальшою — дай Боже, щоби останньою — консеквенцією похибок недавньої минувшини, які тепер доводиться найкращим синам України покутувати в таборах полонених і інтернованих.

Український народ дорого заплатив, а в 1920-тім році доплатив, за лекцію, що не

одна партія, а всі партії разом можуть витягнути обоз української державности на твердий шлях, — що не Наддніпрянці або Галичане з окрема в силі збудувати українську державу, тільки що спільними силами можемо це зробити, — що не має тепер новітніх Варягів, які прийшлиб і сповнили за нас обовязки державних будівничих, — що наші «добрі» сусіди йдуть на наші землі тільки за наживою, — що за границя буде з нами тільки тоді числитися і нам помагати, коли ми будемо творити одноцільний табор, який перше всього сам буде мати силу розторозити лабету ворога, що поважитья посягнути на наше добро, — що не сантиментальні деклямації — мовляв «не чужого ми бажаєм» — а реальна наша сила, яку можна кинути в кожній хвилі на терезки подій, рішає про поставу чужийців до нас,

Навчені цим дорого оплаченим досвідом, загартовані терпіннями, з почуттям відвічальности перед святими тінятами тих, що впали на шляху боротьби за нашу національний ідеал, стоїмо на порозі Нового Року.

Колесо світових подій, які започаткував сараєвський вистріл 1914 р., добігає до свого логічного кінця. Народи, суспільні класи, що за цей час понесли так великанські жертви, домагаються своїх прав. Найбільший в історії людства зрив мусить принести переоцінку старих вартостей, а перше всього — кожний народ мусить здобути своє місце під сонцем. Мусить його здобути і український народ, втягнений долею в колесо подій сього грандіозного перелому в історії людства.

І сього, що наше завтра буде вирішене у звязку з нашим життям здатністю та у звязку з світовими подіями — не сміємо спускати з уваги.

Керма європейської політики лежить мимо всіх внутрішніх терть в руках західноєвропейських побідних держав. Ці держави, потрясені довголітньою війною, є глибоко заінтересовані в доведенню до ладу і порядку на Сході. Для них являється необхідністю східноєвропейський шпихлір. Вони також заінтересовані в удержанню Чехословаччини яко життєздатної держави, а це неможливе без запевнення Чехословаччині безпосередньої комунікації зі Сходом.

Всеж — в першій мірі ми повинні числити на себе. Бо коли ми будемо уявляти собою відповідну моральну і фізичну силу, будемо мати союзників і прихильників, будуть супроти нас менше нахабні і наші історичні вороги.

Лозір!

Всім до відома

Товариство „Просвіта“ має на складі дещо з давніших зидань, ато: майже цілий комплект „Українського Письменства“ (разом 22 томи), Книгу Конгресову й н. Висилає спис свх книжок, однак лиш за надісланням на кошти 5 Марок.

На всякі письма відповідає Товариство „Просвіта“ лише по одержанню коштів на кореспонденцію в висоті М. 4. при порученню М. 7.

Борони до сіножати

— і інші рільнічі машини і знаряди поручає —
КРАЄВИЙ СОЮЗ ГОСПОДАРСЬКИХ СПЛОК
Львів, ул. Зіморозича ч. 20.

ЖІНКА-МАТІР.

Українська жінко! Як вчиш говорити дитинку слово: „мамо“ чи то „тату“, Вчи Україну заразом любити а звеселиш себе і рідну хату! О вчи найперше Рідний Край любити, і долю нашу темну небагату, Бо де з грудей ссуть лиш любов і силу, то там не ляже нарід у омогилу!

Доля народу лежить в руках жінки-матері. Хтож отже найбільше завинив теперішньому поневоленню нашого народу як не наші жінки-матері. Їхня вина в тім, що не прислухувались висше наведеним словам нашого поета і не все вціпляли в серця своїх синів любов до Батьківщини. Наслідком вини наших материй є язва хрунів і слабодухів у нашому громадянстві. Наші жінки-матері завинили, бо не навчили дітей своїх „одностаїне стати на ворога лукавого“ коли прийшла рішуча хвиля в відродженню України. Багато матерей байдуже дивилося, як їхні сини сиділи за печею, гуляли, бенкетували по каварнях саме тоді, коли найкращі сини України кервавались за Волю України. І не одна мама злочинною рукою ховала в скриню мундір, в яким єї син втік з української армії, замість кочергою провчити дезертира, щоби вертав на своє місце.

Не подумали ці мами, як тяжко за їхні злочини відпокутує цілий наш нарід. Аж як прийшло Берестя, Бригідки, Пикуличі, і ин. багато з них прозріло. Пізнали вони, що та „якась Україна“ то була дійсно рідна мама, яку вони своєю байдужністю струтили в пропасть.

Прийшло каяття, але за пізно!

В страшній школі добули ми загальнонаціональну свідомість. Дорого заплатили за науку. Отже використаємо бодай її.

В першій мірі зрозуміймо значіння слова „мама“ і завдання „мами“. Не ця жінка є мамою, що на світ приведе дитину, викормить її своєю груддю, поживи достарчить тілу дитини. Це не мама! Це лише родителька-самиця. Так роблять і звірята.

Мамою, цею мамою, про котрої саму назву сказав Шевченко:

„Слово мама — великое
найкращею слово“

стає що-йно ця жінка-матір, яка в серце своєї дитини вціпить загальнолюдські ідеали; навчить її любити правду, добро і красу; навчить кохати рідний край, рідну мову; виховає дитину на чесного і свідомого громадянина, готового до всякої саможертви для добра загалу.

Колиж зачинати це велике діло виховання? Чи ждати аж дитина підросте? Ні! Виховання, особливо виховання народнього духа мусить зачинатися від колиски. „Нагинай галузку, поки молада“ — каже приповідка.

Запізнаймо наших діток з ідеєю рівности, подбаймо, щоб дитина не виносилася над других, щоби не знала чванливого „ось то я“. Навчи, мамо, свою гарно прибрану дитинку шанувати особу кожної людини. Твій приклад нехай побуджує дитину до жертволюбности, нехай заставить її своїми забавками, ідою, книжками ділитися з бідніщими товаришами. Нехай твій скарб не цурається праці, а привикає до неї завчасу, бо праця то підвалина громадянства. Оповіданням про рідний край, про рідну історію вціпи в дитяче серденько любов до

рідного народу, таку сильну любов, для якої ніяка жертва не буде завелика.

З повним зрозумінням, з повною посвятою, мусить мати-Українка вести виховання своїх дітей, щоби наш нарід до кращого будучого довести. Виховання дитини — це перерізка сирівця на твір штуки виховання. Ах якеж гарне і достойне завдання матери-Українки!

Але й не легко виповнити його. Вправді природа дала кожній мамі материнський інстинкт, але він не все дописує, особливо в висше наведених напрямках. Виховання — це штука, котрої наші жінки мусять вчитися, хотьби яким хистом природа їх наділила.

Чим отже завданням є освідомляти жінку-матір про її завдання? Цею справою мусить зайнятися „Союз Українок“ і без огляду на труднощі, уладити відповідні курси і звербувати на них учасниць.

І ще одно завдання стоїть перед С. У. в теперішній хвилі. Не в кожній навіть освідомленій як слід матері є спромога дати дитині висше намічене виховання. Мати-робітниця занята добуванням насущного хліба часто мусить лишати дітей самих, або під опікою старшеньких дівчаток. От і дитина пропадає. Набирає поганих звичок, вивчиться сороміцьких пісень. А мати безсила супроти сего. Часто і нещастя буває: дитина переломиться, вибе око, зломить ногу, огонь розложить тай в попіл оберне не одно газдівство. Чи ж не знайшла б рада на це?

Загляньмо до інших народів. Тай у них, частіше може, як у нас, жінки-матері йдуть до роботи. Але діток не лишають самих, а відводять своїх пестів в діточі садки, де збираються діти всіх станів, і під надзором досвідної учительки і її помічниць остають там до часу повороту матері. Тим то відсутність матері не приносить дитині ніякої шкоди, а мати може вповні віддатися своїй праці, бо її не мучить жура про дитину. Вона не біжить нервово додому, непевна, чи її скарбови не приключилось яке нещастя. Мати спокійно йде в діточий садок та забирає звідси з собою вдоволену дитину, яка шебече весело про гарно пережиту днину, про віршички та забави, яких навчили дітвора в діточім-садку. В кождім нашім селі, а ще більше по містах, сотки полишених діточок аж просяться о заложення для них діточих садків.

Тим просьбам найменших мусить також „Союз Українок“ конче послух дати і ще цей зими подбати про уладження курсу для провідниць діточих садків.

Наша жіноча організація, ступаючи слідами чеського жіноцтва повинна справу дошкільного виховання, уважати одним з своїх найважливіших завдань, під цим гаслом згуртувати широкі круги жінок-матерей та дати їм сиромогу гідно вивязатися зі свого завдання супроти народу!

Іванна Блажкевич.

Для піднесення духа, для скріплення сил відпорности поручаємо до читання

„Українські Народні Думи“

Дра Філарета Колесси.

Одиноке на Україні повне видання дум, з поясненнями, нотами і портретами кобзарів, що змістом своїм уведуть нас в нашу гарну, дорогу минувшину.

Ціна і прим. 90 Марок, з пересилкою 100 Марок.

Інтерновані Українці.

В ч. 37, „Укр. Гол.“ помістили ми статтю під повисим наголовком, в якій опираючись на інформаціях людей авторитетних з Придніпрянщини, кількома словами згадали ми про нещасну політику Гол. Отамана. На цю статтю зареагували якісь незнані старшини в „Ріднім Краю“ (найшли церкву, щоб молитись!) п. з. Відповідь „Укр. Голосу“. Тон і зміст цієї „відповіді“, дальше орган, в яким поміщено цю відповідь, увільняє нас від полеміки, а натомість містимо письмо, яке надіслано до нашої редакції:

Шановний Пане Редакторе!

Просимо не одмовити надрукувати на сторінках Вашої газети протест що-до вчинку осіб, прийнявших на себе смілисть в „Рідному Краю“ ч. 3. від імені старшин армії УНР інтернованих в Пикуличах виступити на захист Головного Отамана С. Петлюри. Хоч в цій „відповіді“ вживаються дуже гарні вирази: „Головний! Наш Ота-

ман С. В. Петлюра. Батько і Головний Отаман С. В. Петлюра. Нашому улюбленому і дорогому Головному Отаману С. В. Петлюрі. На нашого національного, народнього героя Головного Отамана Симона Василевича Петлюру“ і т. і. алеж не думаємо, щоб Головному Отаманові було приємно чути таке від тих, хто на стовпцях „відповіді“ стверджує, що той елемент, який поприлипав до них (?) (читай армії УНР) з метою розбогатити, одпав ще в 1919 р. Деж совість цих фальсифікаторів, які отуманюють громадську суспільність, доказуючи, що такого преступного елемента вже з 1919 р. при армії не має. А звідкіль взялися „Солов'ви“ та ріжні постачателі, за якими досі рахуються сотні тисяч, як-що не міліони польських марок та міліони гривень. Отже тепер такий елемент, який вже з 1919 р. не бачить епідемічних утрат скарбових грошей, позваляє собі від імені усього старшинства інтернованого в таборі Пикуличах заявляти далі у своїй „відповіді“: „Щож до нас, то ми залишилися з Гол. Отаманом і будемо вести боротьбу за самостійну незалежну Україну— до кінця“. Де будуть вести боротьбу? може в „Рідному Краю“? Не думаємо, щоб і Головному Отаманові була приємна така „компанія“, яка наглыми „відповідями“ підриває до його довірря. Однак ці непрошені „адвокати“ йдуть далі, і тих, хто пише статті ради куска хліба, прохають, ранище ніж пускати їх в світ, нести до них, а вони заплачуть за цю працю. Невідомо звідкіль у них набралось стільки грошей, щоб купувати пресу? У таборі здається таких не має.

Щож до самої статті про Головного Отамана. то ми дивимось на справу об'єктивно і нашого визвольного руху не ставимо в залежність від тієї чи іншої особи, бо це було б дуже вузько. Ганьба тим, хто від імені табору, без усякого уповноваження, вплутує військо в справу зовсім до його не торкаючися. Для цього у Головного Отамана маються відповідні міністерства, а непрошених опікунів просимо геть убрати свої брудні руки і на далі на сторінках преси від війська не виступати.

По дорученню гуртка інтернованих старшин: Полковник Гавришко, хорунжий Притика.

От і відповідь „старшинам“ з „Рідного Краю“. А ми від себе констатуємо тільки отсе: Свідомий елемент Армії і громадянства ще з 1919 р. борюється проти того, щоб Україну і С. Петлюру вважати синонімом. Український нарід і військо жде порядку і з негодованнем дивиться, що теперішній Уряд з Гол. от С. Петлюрою на чолі цього дати не може. Але є купка людей, яким такий хаос потрібний, аби в мутній воді ловити рибу! Одним з таких типів являється Солов'єв, б. головний інтендант УНР. Знають цего авантюриста і... майже всі. Міліонові рошати викликували переляк серед укр. громадянства, але щож? він мав „сильні плечі“ в особі військового міністра Сальського і робив своє діло далі... За останнє своє „діло“ (покупка 10.000 пар черевиків в Варшаві з паперовими підощвами) був посаджений в тюрму після уходу Сальського, але як в нас завжди буває, був „помилуваний“ гол. отаманом!

Вже вийшов з друку **ШЕВЧЕНКО** Бизена переклад Дра Ів. Мандюна, накладом „Народного Базару“ в Перемишлі. Можна дістати в книгарні Нар. Базару — за 60 М. примірник. — Книгарня має ще на складі Ор. Авдикувича — Ой у рідному краю — Ціна 10 М. —

3 української політики.

З Відня пишуть, що з кінцем січня або з початком лютого відбудеться у Відні всеукраїнський конгрес. Часописи доносять, що ціллю цього конгресу — усунути ріжницю між Галичанами а Придніпрянцями. Нам здається, що між Галичанами а свідомими і реальними політиками з Придніпрянцями нема ніяких ріжниць. Хвилеві тільки непорозомінне викликала нещасна політика гол. отам. Петлюри, але що-до оцінки тієї політики в теперішнім часі. то між Галичанами і Придніпрянцями тепер нема ніяких ріжниць. Доносять теж з Відня, що українські соціалісти не возьмуть участі в конгресі. Колиб це було правдою, то малиб ми до діла з новою киринею в ча-

сах, коли нам Українцям потрібно як найбільше єдності і карности.

У віденським щоденнику „N. W. Journal“ появилась довга річева стаття на тему незалежної і суверенної України. Автором цієї замітної статті є бувший архикнязь Вільгельм Габсбург, котрий, як звісно, прибрав імя Василь Вишиваний і почувается Українцем. Польським газетам ця стаття дуже не подобається, бо б. архикнязь хвалить Англію і Чехословаччину, а „o Polsce wyraża się bardzo nieprzyjaźnie“.

Жадайте сейчас нових цінників на господарські вози, плуги, січкарні, борошні, плужки до підгортання і інші ріжні знаряди, які доставляє зі своїх магазинів за попереднім надісланням грошей

Краєвий Союз господарських спілок, Львів — вул. Зіморевича ч. 20. —

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Большевики радять далі з Поляками в Ризі. Польські часописи доносили, що мир буде підписаний при кінці грудня, омісля 15. січня. Тепер пишуть, що мир підпишуть 15. лютого. Та ледви, чи й цей речинець допише. Большевики мабуть вмисне протягають з миром, аби дочекались весни. Мабуть в звязі з тим зволіканнем стоять вістки про мобілізацію большевиків. Оної донесено, що большевики громадять військо на румунській границі, а тепер знов доносять про стягання большевицького війська на білоруський фронт. Польські часописи пишуть, що большевики мають охоту вдарити на ген. Желіговського і прогнати його з Вильна.

Француські соціалісти поділились на два табори. Менчий табір є за тим, щоб соціалістична партія стреміла до здійснення своєї програми дотеперішнім способом, а більший табір хоче вхопити владу в свої руки при помочи большевицьких способів. Так отже між французькими соціалістами настала ворожнеча така сама, що й між соціалістами російськими, німецькими, чеськими і т. д.

Найвища Рада коаліції збереться на засіданні д. 19. січня. Буде вона радити над політикою супроти Німеччини а правдоподібно займеться також східними границями Польщі. На цю тему помістило в слідуєчому числі статтю нашого досвідного політика, посла Дра Теофіля Окуневського.

Чехи перевезли д. 21. грудня коронний чеський архів з Відня до Праги. Цей день є історичним для чеського народу. По 170 роках вертають чеські народні кнейноди як свідки славної чеської минувшини з столиці колишніх гордих завойовників до золотої Праги, щоб засвідчити, що стара чеська держава воскресла. Чеський коронний архів або архів св. Вячеслава складається з державних документів чеських королів від р. 1157. І ці саме документи є свідомством високого ступня чеської культури в минувшині. Цей архів переховувано в каплиці св. Вячеслава в чеськім катедральнім храмі на Градчині. В р. 1751 веліла Марія Тереса перевезти цей архів до Відня, і тим самим відібрала чеській державності документальну основу єї існування і незалежності.

Бандажі на припуклину (руптуру): пупця, черева, пахвини і на спад в діл. Бандажі проти випадиванню матиці. Бандажі проти випадиванню відходової кишки. Бандажі на обірвання. Бандажі на літаючу нирку. Мочники гумові, дискретні до ходження в день а також на ніч для мужчин, жінок і дітей з ослабленим міхуром. Перепояски на гумах на живіт. Пончохи і повивачі на жилики. Коректори проти згорблення. **Замовлення виконується також поштою за посліплатою. Цінники даром. М. Л. ПОЛЯЧЕК в Самборі.**

Товариство „Українська Нафта“

у Львові, вулиця Домініканська ч. 11. партер, набуває, позбуває і посередничить в купні та продажі нафтових копалень, теренів і уділів, переводить оцінки і експертизи гірничих і нафтових об'єктів, виконує пляни нафтових піль, проекти і коштовисли, переводить земні й будівельні роботи приймає капітали до обороту, приймає також нафтові об'єкти на рахунок уділів.

КАВАРНЯ „ГРАНД“ — БРАТІВ БОРНШТАЙНІВ —

поручається Шан. Громадянству.

Що дня вечером КОНЦЕРТ. Добра кави, чай і інші напитки. Часописи кравів і заграничні.

З дороги життя.

Як забілюють сніги...

Нераз, як біленька снігова скатерть застелить землю і полонить мої очі, думаю з острахом і дивуюся, чому воно вже тепер мене не зворушує...

Гей, гей! Інакше бувало в давні часи... Перші сніги! Велика подія, сильне потрясіння нервів, глибокі естетичні переживання. В хлопчачі роки божевільна втіха, що веселим гамором заливала шкільне подвір'я. Перші снігові кулі, що розбивалися на головах добрих товаришів і добрих учителів...

І опісля по роках все сніг мавив мої очі. Тягло: сміялася сріблом зимова днина. Біліли поля. Скрипів сніг під ногами. На гільках придоріжних дерев жемчужились снігові платинки. А ми йшли вперед себе, немов полонені великою мрією, немов зачаровані чудовою візією.

І була лиш Ти і я і широке поле, біле біле, як Твоя душа, чисте, як наші почування, ясне як наш сон про щастя...

А як минув рік з тої хвилини, сніг знов бив грубими платками об шиби моїх вікон. В комнати стелився смерк, годинник говорив голосно свою уривану молитву. Я сидів біля вікна, вдивлявся в сніг і — думав про Тебе... Бо між нами — вже тоді стояла безмірна віддаль завіяна снігами...

І часом ще зимою вертає до мене тихий, добрий спомин, що веде душу в давно призабутий край молодости мрій і кохання... А я йду за сим спомином в зорю пережитої казки і думаю, чому стрінулись ми колись на життєвій дорозі...

І стає часом в моїй уяві морозна карпатська ніч з мовчазними срібними хребтами та снігами завіяними долинами... Тишина перепливає понад гори, прилягає до білих узбочий, причаюється здовж довгих кручених ліній дротяних перегород і стрілецьких ровів...

А опісля, як знов надплила одна зима, вони вже стояли довкола міста з крісом в руках. Стояли в снігових окопах змаргані, заморожені, і зривалися на лет не раз і не два, били закостенілими руками об брами міста і завертали безсилі до розпуки, втомлені до безтями. Вертали в свої рови і лишали кроваві сліди на білому снігу...

Сьогодні тихо там і сумно. Сніг завіяв сліди, порівняв могили і обтулив грубим завоєм полонені хрести...

Тиберій Горобець.

ВСЯЧИНА.

З Новим Роном вінчуємо наших читачів всяким добром. Дасть Бог, аж цей рік здіє з нас терновий вінець і дозволить нам досягнути те, що нам належить по Божому і людському закону про самоозначення народів.

На пресовий фонд „Укр. Гол.“ зложили: К. Заборський Замосць 30 м, Е. Тишинська 100 м, о. Калимон 100 м, Чит. „Просвіти“ Молодів 100 м, Рибачевський Ляшки 30 м, Редакція дякує за поміч і просить о дальші датки.

Чоловіче! Чи ти відіслав вже Укр. Товариству Педагогічному належність за стінний календар? Як ні, негайно вишли бодай 11 м (10 м. належність а 1 м. оплати за доручення переказу). Адрес Товариства: Львів. ринок 10.

Як за царських часів. В Дрогобичі начальник податкового уряду, п. Герман видав розпорядок, яким заборонив підчиненим собі урядовцям говорити між собою по українськи.

Селяне Самбірщини і сусідних повітів, яких дочки хочуть до року або двох вивчитися на учительок сільських, можуть зголосити їх до 15 січня 1921 устно або письменно до проф. Чижа в Самборі на платний приголовляючий курс, дозволений Радою Шк. кравового у Львові рескр. з 15/12 ч. 9739, що має розпочатись 17/1 1920 в домі тов. „Шкільна Поміч“.

При щедрованню нехай молодіж при збиранню датків на цілі Угр. Горож. Комітету памятає теж про „Шкільну Поміч“ і збирає датки для цього товариства та зеднує йому членів-добродіїв з одноразовою вкладкою 70 мк. Цим способом причиниться до удержання курсу, котрий буде у нас в Самборі першою рідною школою з учителькою Українкою. Духовенство і учительство буде ласкаве зайнятись також цим ділом.

Датки складати в касієра Каси „Народного Дому“ при вул. Рея в Самборі. — Виділ „Шк. Поміч“.

Сконфісковано!

Недавно появилася в Мушині якийсь адвокат з Коломиї чи Черновець, Др. Городинський і оповідає, що був в Чехах, в Празі та оповідає те все, про що доніс „Рідний Край“ з 8/ХІІ, т. є. самі найгірші, пригноблюючі вістки про нашу політику за границею, тай вмавляє в наших людей, що нам нема чого надіятись, а треба конче створити нову партію угодову. Та не лише Українці, але навіть самі Поляки його висміяли! Що се за птиця?

Ревізія і арештовання у Львові. Польська жандармерія перевела ревізію у всіх майже українських товариствах і релакціях і в помешканнях всіх визначених Українців Нічо підозрілого не найдено. Арештовано співробітника „Вперед“ Івана Квасницю, управителя друкарні „Діла“ Айхенберґера, співробітника „Укр. Думки“ Чарнецького і управителя адміністрації „Укр. Думки“ Костика. Першого вивезено до Варшави, трех останніх посаджено в тюрмі при вул. Баторого.

В сім воєнним часі видимо загально, що вартість грошевої валюти що раз більше упадає. Многі з нас щадили через все життя і відіймали собі від уст, щоби зберечи який гріш на лиху годину або для родини, а нині бачимо, що призбиране добро не має значіння. В сих відносинах радять економісти, щоби льокувати гроші в землю, або в господарським інвентарі або в яких підприємствах. Але ті ради не надаються для священників: бо землі годі дістати і докупитися; господарський інвентар дуже непевний, бож всякі наїздники накидаються в першій ряді на священника майно: а підприємствами не завжди ялося священникам займатися. Так шукати нам нищих способів для забезпечення свого добра.

В кругах священників піднесено ось яку гадку: Ми маємо наше священне стоваришенне „Доставу“ у Львові, заложено для церковних потреб, ведену дуже солідно і правильно. Але нині рух в сім підприємстві невеликий, бож і тяжко спроваджувати нові заграничні товари, тай громади, заняті власною відбудовою не в силі братись тепер до украшения своїх церков. Так зродилася у священників думка, щоби ми ввели в львівській „Доставі“ додатковий відділ продажі сукна, пригожого спеціально на одяги священніч, і льокувати в сім підприємстві свої грошеві оцадності. Певно, що „Доставу“, призначена передовсім для церковних потреб, не може вкладати в те діло свого капіталу: але вона може віддати нам важну прислугу, оферуючи для тої цілі свій склеп і адміністрацію. Потрібні же гроші повинно зложити вже духовенство зі своїх оцадностей, творячи враз з „Доставою“ спілку для ведення інтересу. Тим позискаємо і запевнимо льокацію для свого гроша, бож такий товар як сукно не може ніколи втратити на вартости, тай одержимо від вложеного гроша, як воно при спілках звичайно водиться, нерівно більший процент. Правда, що сукно нині дороге і менше розходиться; однак звісно, що хто потребує конче одягу, то мусить його купити. А коли доставимо добрий і ретельний товар і в уміркованій ціні, то відбут є певний і безсумнівний.

Ми порозумілися з дирекцією „Достави“

і вона згодилася на отворенне для своїх членів такого спілкового відділу. Дирекція віднеслася вже навіть до перворядних фабрик і одержали вже деякі сукна. Можемо бути певні, що як праця „Достави“ велася досі в церковнім відділі дуже правильно, так буде і новий відділ добре розвиватися. Та тепер приходиться черга на нас зложити потрібні гроші. Здається, що річ говорить сама про себе. Як сказано, ми одержуємо тут в часі, коли валюта тратить свою вартість, забезпечену льокацію наших грошей в реальнім товарі, та ще й значно більші відсотки, що вирівнують почасти спадок валюти. Так кличимо всіх наших людей, що мають трохи призбираного гроша, щоби негайно приступяли до спілки і зберігали тим своє майно. А тому що до заміреного підприємства потрібний більший капітал і гріш має нині не велику вартість, проте назначено спілкову вкладку від 10.000 Мп. і висше. Розуміється, члени спілки будуть мати право становити о способі ведення єї, тай кождому буде свобідно в разі потреби виймати у всякім часі вложенний гріш.

Вкладки належить присилати до дирекції „Достави“ у Львові, ул. Домініканська ч. 11. (Г'пов.) Поспіх конечний, бож товари спроваджуються тепер лиш за готівку.

Так, Братя, з Богом до діла!

о. Стефан Городецький о. Кіпріян Ясеницький
з Вербиловець, з Жовтанець.

о. Александер Стефанович,
голова Надзірної Ради „Достави“.

Календар „Просвіти“, на р. 1921 вийшов як показна книжка, обіймає крім календарської часті, де подані свята для гр. кат., провославних і рим. кат., ще літературний Збірник на 201 сторонах, під заголовком „На ріках Вавилонських“. Цей титул взятий з поезії І. Франка, поміщеної на початку Збірника під тимже титулом. Франко любив забігати думкою на чужі поля, щоби висловлювати свої глибокі, патріотичні почування під запозиченим одіннем. Так і тут не йде йому точно о виселенне Жидів з Брусалиму до Вивалонії (722 і 597 пер. Хр.) але о вікове поневоленне українського народу Поляками, Литовцями, і Москалями.

Др. В. Орхимович дає продовженне свого опису з сибірською життя (початок був надрукований в календарі з р. 1920), куди його загнали „братні“ Москалі в р. 1915. Дуже супокійне, річове! плястичне оповідання про життя Тунгузів і Чолдонів над Анґарою дає нам образ життя тих людей, живущих на безмежно великих просторах, яких нещасна доля привела під владу Москалів, уживаючих всю свою державну мудрість на то, щоби недопустити навіть письма до тих земель, бо всі засланці в роді Дра Орхимовича були обовязані, хрять Боже! не учити Тунгузів азбуки. Але сі люди живуть під Божим небом, працюють мають свої забави, розривки — і так проживали свій вік під „щасливо пануючими“ царями, нові часи дадуть чейже і Тунгузам якийсь промінь світла науки з Європи.

Др. І. Куровець дає дуже поучаючі і корисні розвідки з загальної гігієни а саме: про основи здоровля чоловіка тай про заразливі хвороби. Славні хвилі з історії нашого народу в 17. століттю дали почин до написання історичної статті, в якій автор І. К. оповідаючи „Про Гетьмана Богдана Хмельницького“ загриває нашу душу до витривалой боротьби за визволення.

Велику інформаційну вартість мають дві статті Др. М. Лозинського: Про заграничне Заступництво Укр. Нар. Реп. і про справу Східної Галичини на Мировій Конференції. Глибоко патріотичні почування і гадки висловлює М. Галуциньський в поученню: „Як має виглядати наше село під теперішню хвилю?“. Літописне значіння треба признати таким працям, як Др. М. Чубатого про: Державний лад на Західній Области У. Н. Р.; Д. Долинського про: Боротьбу Українського Народу за волю незалежність; І. Суходольського: Урядова статистика Східної Галичини і В. Карповича про стан галицьких церков (знищеннях війною).

Є в календарі „Просвіти“ ще багато лекшої лектури і вершів, які послужать до того, щоби читач провів не одну хвилю корисно і приємно в товаристві цього календаря. Одним словом календар Просвіти на р. 1921 є книжкою, яка повинна найтисся в хаті кождого свідомого Українця.

Читайте і ширіть „Український Голос!“

На дар „Просвіти“ (8. XII. 1920) до 30. грудня 1920 зложили в марках: зі Львова: Др. Б. Антонів 5000, Ілля Ярема 3000, Іван Глешак 1090, Міщанське Брацтво (збірка) 487, Михайло Стефанівський 500, IV. кл. дів. гімн. СС. Василянко 1200; Др. Вол. Охримович 702; Петро Сенюта 100; Микола Заячківський 200; Ст. Лаврів 300; інж. Андрій Корнелія 100; Виділова дівоча школа УПТ. (збірка) 247; Антін Окпиш 100; М. Дильська 100; Дмитро Хомяк 60; Яків Троян 200; Петро Карпак 200; Станислав Лаврів 100; Микола Огородник 100; Михайло Балко 200; Іван Яримович 20; М. Хлібкевич 100; Е. Михалевич 100; Я. Войтів 200; С. Щетинський 20; Микола Заячківський 100; Юліан Сичинський 100; Е. Нагірний 100; М. Лазарко 50; М. Скрипка 20; С. Тютюк 20; Торговельна Школа „Просвіти“ (збірка) 365; Маркевичівні і Перунівна 20; І. Волочевич 10; Петро Кіт 20; Павло Таранюк 20; О. Скарбек 20; І. Семчишин 20; Полонені Укр. Галицької Армії Тухоля 15000; учениці I і II. кл. гім. СС. Василянко 700; Євген Мартинець 100; Осип Лукацовський 200; Омелян Саввич 200; Др. Ір. Малішевський 100; Др. Альфред Говикович 300; одна кляса одної укр. гімн. 111; з Дрогобича: о. Теодозій Попель 100; Осип Гушковський 100; філія „Просвіти“ Рава руска 2020; Ольга Петрик Турка (збірка) 1966; Др. П. Рондяк Косів 100; Чит. „Просвіти“ 400; Кость Мацюк Воля Якубова (збірка) 500; Чит. „Просвіти“ Нове село (збірка) 213; Укр. гімн. 689; Ол. Наконечний Стрижів 100; О. Горішний Америка 500; Остап Луцький Рожнів 50; Чит. „Просвіти“ Олениці 842; Осип Рибачевський Ляшки 100; Дівоча гімн. в Станиславові (збірка з нагоди концерту) 500; громада Славсько 350; філія „Просвіти“ Гусятин 1000; Нестор Дідицький Войнилів 2000; Орест Казновський Рогатин 100; прив. укр. гімназія Яворів (збірка) 717; прив. укр. гімназія Долина (збірка) 858/50; Голіян Теод. Львів 100; Різник Павло Нарайв 150; Чит. „Просвіти“ Ліско 836; Народний Дім Ліско 391; Лев Гузар Галич 500; Народний Дім Чортків 7639.

На безробітних службовців зложили в марках: І. П. на руки др. Загайкевича 50; І. Яворський 50; Громадяне зі Селиск через о. Савойку 200; Учит. Збір Укр. гімназії $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{10}$ поборів службовців в грудні 1806; Учит. Збір Укр. гімназії в січні 2045; о. Скварко 50; учит. Головатчук 50; о. Лапічак 45; Читальня „Просвіти“ в Молодові 200; о. І. Лесак 50. Ціло річний звіт з фонду безробітних буде поданий с слідуєчим числ. „У. Г.“

Для полонених в Тухові: Читальня на Болонно 351/50 м. д. 19/12. О. і А. Сабат 1000 м, а для академиків в Празі 1000 м.

НА ДІСЛАНЕ.

Заходом „Академічного гуртка“ д. 22. січня 1921 відбудуться у салі „Народного Дому“ в Перемишлі великі Вечерниці з танцями. Музика концертна. Добірний буфет у власному заряді. Початок точно о год. 9. вечором. Вступ 40 м — лише за запрошеннями, по котрі треба зголошуватись до „Забавового комітету“ в салі „Бесіди“ між 3—5 попол.

Провокаторам! Безпідставним, провокаційним поголоскам, начеб то я служив колінебудь при ворожій армії, заперечую рішучо. Бажаючих довести дійсність цюї поголоски, взиваю виступити з доказами. — Коцьолок Михайло.

КОЗАК Нитко й Лінцю, дайте звістку за себе! — Безсмертний Петро, Купятини.

Лекція на селі біля Перемишля з II. кл. гімн. і 4 кл. норм. сейчас до обняття. — о. Ю. Мякий, Перемишль, пл. Чацького 7.

Чесні Стрільці з куріння сот. Шмїда і пор. Шепаровича! Хто з Вас знає про смерть Івана Кумчіра і Николу Лапінського коло Жмеринки, шпиталь Красне, донесіть гр. кат. Урядови парохіяльн. Стриганці п. Саупіль.

Вп. Старшини Петлюрівці!

Прошу ласкаво повідомити мене отсею дорогою про долю харчевого старшини Юрія Дурбака з Галичини, котрий в квітні або маю 1920 мав ще бути в Староконстантинові при війську УНР. Що з ним сталося опісля, помер чи попався в большевицький полон? Чи поділяє судьбу тут (розоружених)? За відповідь через „Укр. Гол.“, на котру в Редакції складаю гроші, щиро дякую і пишу з поважаннем — інж. О. Витицький.

Улична збірка, уладжена дня 22. грудня 1920 на дохід Польського Американського Комітету Помочі Дітям в Перемишлі, принесла разом 14.254 Мп., котра то квота буде зужита на закупно опалу для кухонь вище згаданого Комітету без ріжниць віроісповідання і народности.

Всім тим, котрі очо зложили податок для голодних дітей, складаємо в їх імені сердечну подяку, а ласкавим Паням за їх труд при збиранню датків Спасибіг.

В Перемишлі, дня 3. січня 1921.

М. Белявська секретарка Йосиф Кендзерскі предсідатель.

Вп. Юсман Перемишль! Що є з асекураційною полісою? — о. Мих. Вовчик, Тарнавка п. Риманів.

На „Рідну Школу“ зложили від 21. грудня 1921 р. в Марках: о. Каранович Й. 200; о. Комарницький М. 175; о. Ясеницький В. 100; о. Скварко І. 50; о. Лапічак В. 45; Громада Селиска (зб. о. Савойки) 200; Громада Селиска (зб. о. Карановича) 200; Учит. Збір гімн. 1806; Ученики гімн. 501; Урядники укр. фінанс. і торг. інституції 510; тов Воля 100; Союз Українок 1000; Левкевич О. 100; Головатчук М. (Шляхтова) 50; Мейський М. 100; Смішкевич Й. 100; Ковальський Р. 100; Ковальська І 30; Ковальський В. 20; о. І. Лесак 50; Чит. „Просвіти“ в Молодові 200. (Д. б.)

На „Бурсу Союзу Українок“ зложили датки в марках: п. Черевко з Синькович 500; п. Погорецька 20; о. Гадзевич збірка в церкві в Н. Санчи 100; п. З. Ясеницький 100; о. В. Ясеницький 100; п. Смішкевич зб. з Халупок медичських 270; (харчі будуть виказані окремо), п. Древо і Чебеняк зб. з Кругеля Великого 302; з Кругеля Малого 100; з Пралкович 281.

Товариство „Просвіта“ старається виповнити недостачу книжки, що давалаб нам научний, а потім приступний образ, нашої літератури і видало вже

„Історію української літератури“

Проф. Михайла Возняка,

як часть першу, обіймаючи першу добу до кінця XV. ст. Книжку прикрашують численні ілюстрації, а критики згідно uznali її за найліпшу працю з сеї царини.

Ціна 1 прим. 120 Марок, з переліскою 130 Мар. Замовлення і готівку слати лише до Канцелярії Тов-а „Просвіта“, Львів, Ринок ч. 10.

ПОЗІР!

ПОЗІР!

Вже на вичерпання найбільшій Народний Календар „Просвіти“ на 1921 р.

Гарна вінета арт. Труша і астрономічна часть Дра Кучера, обіймаючи схід і захід сонця і місяця, предсказання погоди, до яких нарід привичається; історичний календар; церковний календар, з греко-кат., православними, і римо-католицькими святами, часть літературна авторів: Ів. Франка, Ю. Опільського, О. Олеса, Г. Костельника, Гр. Труха, П. Стаха, А. Волощак, А. Лотоцького й и.

Часть научна: Др. Охримовича, Дра Крипакевича, М. Галушинського, Дра Чубатого й и. Інформаційні статті про злобу дня Дра Лозинського, Словянського, Суходольського. З медицини Дра Курівця і т. д. і т. д.

Ціна 1 прим. 65 Марок а з переліскою 75 Мар.

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА

веде канцелярію в Перемишлі при вул. Фредри ч. 6. партер.

Субститут адвоката Дра Лозинського
адвокат **Др. М. Візель**
оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцневича ч. 2, I. поверх.

ДЕНТИСТ-ТЕХНІК

Казимир Блюй б. спів-робітник Др. Шефера в Перемишлі, ринок ч. 3. (дім Шандера) виконує всі роботи, що входять в круг дентистичної техніки. — Приймає від г. 9—12 перед пол. і від 2—6 попол.

Regenerateur Машевеьского
одиноке добре средство проти сивинню волосся приготування з найліпших передвосинних середників. Можна набути тільки в аптеці і дрогерії під „Звіздою“ вул. Францішканська 24

ШМІР до возів найліпшої якости, бочками доставляє Краєвий Союз господарських Спілок — Львів, Зіморевича ч. 20.

Український Фонд воєнних вдовиць і сиріт
Львів, Бляхарська 9. I. поверх, — урядує від 10—1 в будні дні, — кличе до Українського Громадянства:

Вступайте в члени!

Звичайний член платить річно 10 марок, Спомагаючий одноразово понад 350 марок, Основатель одноразово понад 1400 марок.

Основуйте повітові заведення Складайте добровільні датки, щоби можна було як найкорше обняти опіку над нещасними жертвами війни.

Ми „Нарід Собі!“ тільки на власну поміч чилити можемо!

Обезпечуйте себе на життя у Відділі обезпечень Українського Фонду воєнних вдовиць і сиріт у Львові ул. Бляхарська ч. 11.

За жертви крові і життя належитьсь вдовицям і сиротам опіка цілого народа! Тому пам'ятайте про них і складайте жертви у „Дністрі“ Львів, книжочка 13.000.

„ВІДБУДОВА“

промислово-торговельна Спілка в обмеженою поруною

Львів, вул. Словацького ч. 14.

доставляє: ремісничі знаряди, рільнічі машини, знаряди і насіння, кінські підкови, цвяхи, січкари, кльонне начиння, сокири, пилки, ваги, осі до возів, коси й серпи, плуги, цемент, папу і дахівку.

Має власний ЗАЛІЗНИЙ СКЛЕП

— при вул. Трибунальській ч. 1. —

Позір! П. Т. Господарі і млинарі!

Шлиї, нашильники, кантарі, ліци, шнури, линви, гурти і паси та інші поворозничі вироби з найліпшого чистого прядива достарчує по найнижших цінах

Поворозничя майстерня
Селянської механічної Ткальні

„ПОЛОТНО“

спілки з обм. пор. у Львові, ул. Городецька 95 або бюро ул. Зіморевича 20 (в домі „Сільськ. Господаря“) Спішіть з замовленнями. При купні більшої кількості значний опуст. Також приймаєсь до виміни

Коноплі і лен

За коноплі і лен вимінюєсь (видаєсь) також готове полотно, цайги подвійної ширини, бархани і другі матерії доброї якости.

Найнижші ціни Найліпша якість.

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

в Перемишлі,

— вул. Костюшка 3. —

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опроцентує їх на 2% (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають популярну обезпечу).

Уділює позички гіпотечні, векселеві і на підклад цінних паперів. Всяких інформацій і друків уділяє канцелярія інституції.

Склеп Краєвого Союзу Молочарського в Перемишлі, ул. Дворського ч. 5.

— поручає —

щодня свіже солодке і квасне молоко, сметану, сири, масло, бульби, бураки цвіклові, капусту, моркву, петрушку, яблука та інші харчеві середники.

Проситьсь ш. Громадянство полерти склеп Союзу численними замовленнями.

Гуртовна і деталічна продаж

ДРОГЕРІЯ

Аптічний склад і Перфумерія

МАГІСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

— шіцкевича 2. —

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ

парцеляційне товариство

„ЗЕМЛЯ“

у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посілогей, інтабулює зараз купців за властателів куплених ними ґрунтів.

Має урядове уповажнення до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. Дає інформації в справах парцеляційних.